

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Čurdy a soudců
JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Yvony Svobodové ve věci

žalobce: PENTA INVESTMENTS LIMITED
se sídlem 3rd floor Osprey House, 5-7 Old Street, JE2 3RG St. Helier -
Normanské ostrovy
zastoupený advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]
se sídlem Praha 1, Washingtonova 1624/5

proti

žalované: Česká televize, IČO 00027383
se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1132/4

o ochranu pověsti právnické osoby, k odvolání žalované proti rozsudku Městského soudu v
Praze ze dne 3. 8. 2020, č. j. 21 Cm 15/2019-174,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že žaloba o uložení povinnosti žalované uveřejnit tam uvedenou omluvu se zamítá, ve výroku II. mění tak, že žalovaná je povinna odstranit ze svých internetových stránek [webová adresa] z reportáže s názvem, „Praha: město v defenzivě“, odvysílané dne 5. 11. 2017 v pořadu Nedej se na programu ČT2, část reportáže počínaje slovy redaktora, „Společnost, která za loňský rok vykazala...“ a konče slovy redaktora, „...vyšetřován protikorupční policií.“ a dále část reportáže počínaje slovy redaktora, „Administrativní centrum Florentinum...“ a konče slovy Ing. [jméno] [příjmení], „Nějakou nekomplikovanou čistou architekturou.“, jinak se ve zbytku zamítavý výrok II. a výrok III. potvrzují.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výroku I. uložil žalované povinnost do jednoho měsíce od právní moci rozsudku v nejbližší další reportáži z cyklu pořadu „Nedej se“ zveřejnit omluvu ve znění: Omlouváme se společnosti P Investments Limited, že jsme ji v pořadu „Nedej se plus“ v reportáži s názvem „Praha: město v defenzivě“ vykreslili způsobem, který mohl vyvolat dojem, že tato společnost je nedůvěryhodným podnikatelem s vazbami na Čínu, její struktury či kapitál, a údaje o ní použili v takovém kontextu, že mohly vyvolat neodůvodněnou pochybnost o tom, proč ve smluvních vztazích se společností P Investments Limited týkajících se projektu Central Business District pro sebe hlavní město Praha nevyjednálo výhodnější podmínky, ve výroku II. zamítl žalobu v rozsahu uložení povinnosti žalované odstranit ze svých internetových stránek [webová adresa] reportáž, kterou odvysílala dne 5. 11. 2017 v pořadu „Nedej se plus“ v díle s názvem „Praha: město v defenzivě“ na programu ČT2, ve výroku III. zamítl žalobu v rozsahu uložení povinnosti žalované při informování veřejnosti o žalobcově projektu na brownfieldu v blízkosti pražského Masarykova nádraží zdržet se propojování s tématy, která s projektem nesouvisí, zejména spojování projektu s problematikou údajných vazeb žalobce na čínskou kontrarozvědku a čínské finance, spojování projektu se společností CEFC či spojování projektu s informacemi o trestním stíhání společníků žalobce, ve výroku IV. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

2. Vyšel z tvrzení žalobce o tom, že žalovaná do jeho práv zasáhla uveřejněním reportáže s názvem „Praha: město v defenzivě“, kterou odvysílala dne 5. 11. 2017 v pořadu „Nedej se plus“ na programu ČT2 a současně ji zveřejnila na svých internetových stránkách, na nichž je dosud veřejnosti přístupná. Reportáž se týká se záměru výstavby žalobcova projektu s názvem „Central Business District“ (dále „projekt“), který má být postaven na žalobcových pozemcích v blízkosti pražského Masarykova nádraží. Podle žalobce je reportáž nevyvážená a neobjektivní, záměrně ovlivňuje veřejné mínění v žalobcův neprospěch a navozuje dojem, že bude rozkryto „skutečné pozadí“ celého projektu, předkládá divákům alarmující informace o údajných vazbách žalobce na čínské společnosti, naznačuje, že Praha bude realizací projektu nevratně poškozena, že proti tomuto projektu je třeba bojovat a informovat o něm veřejnost. Žalobce je v úvodu reportáže veřejnosti představen prostřednictvím negativních sdělení, která nemají žádnou souvislost s projektem, jejich jediným cílem je žalobce difamovat a vyvolat dojem, že postupy žalobce jsou neprůhledné, dokonce poznamenány korupcí. V reportáži je opakovaně zdůrazňován majetkový prospěch developera a jeho ekonomické cíle. Celkové vyznění reportáže je negativní, jejím skutečným záměrem podle žalobcova názoru bylo vyvolat dojem, že postup žalobce a Magistrátu hl. m. Prahy je netransparentní, ke škodě občanské společnosti, jejíž mobilizace je jedinou možností, jak projektu zabránit. Reportáž naopak zcela mlčí o dlouhodobém vývoji projektu, projekt před diváky staví jako hotové dílo, které zde vyrostlo potajmu, z korupčního prostředí. Projekt je popisován jako pochybná a překvapivá stavba, přestože jednání o jeho realizaci trvají téměř 8 let, byly vedeny živé diskuse o nejvhodnější podobě prostranství u Masarykova nádraží, byly vyjednávány podmínky spolupráce tak, aby projekt byl nejen žalobcovou investicí, ale současně přínosem pro město. Konečná podoba projektu pak vzešla z několika architektonických soutěží, žalobce vyhověl všem požadavkům IPR a Magistrátu hl. m. Prahy. Díkce a tón reportéra a dalších osob v reportáži vystupujících naznačuje, že projekt může být ovlivněn nestandardními postupy a protěžován určitými zájmovými skupinami. Osoby vystupující v reportáži byly vybrány záměrně zcela jednostranně za účelem vytvoření záporného dojmu z projektu, názory laické veřejnosti v reportáži absentují, ač je z příspěvků na sociálních sítích podle žalobce zjevné, že laická veřejnost se k projektu staví kladně. Žalobce sice dostal v reportáži prostor k vyjádření, nikoli však ke konkrétní podobě projektu a způsobu jeho realizace, jeho prostor k vyjádření byl účelově omezen zavádějícími dotazy nesouvisejícími se stanovisky jiných osob vyjadřujících se

v reportáži k vlastnímu projektu. V reportáži je zmíněno, že žalobce postavil Florentinum, které následně prodal čínské společnosti CEFC. Reportáž (ve svém závěru) staví mezi tuto společnost, čínský kapitál, čínskou vojenskou rozvědku, vlivové skupiny, Florentinum a žalobce a jeho majitele jakýsi „oslí můstek“, který považuje žalobce za zcela neakceptovatelný. Dalším příkladem účelového zkreslení je sdělení o obsahu smlouvy uzavřené mezi žalobcem a městem o změně koeficientu zeleně v projektu, tj. že na základě dohody s magistrátem o navýšení objemu projektu vysadí žalobce „několik stromů“. Jde o informaci nepravdivou a fatálně zjednodušenou. Nepravdivými jsou sdělení o vazbách žalobce na čínskou kontrarozvědku a samotný titul reportáže (neboť Praha v žádné „defenzivě“ není), manipulativní jsou informace o vyšetřování p. [jméno] [příjmení] protikorupční policií. Reportáž významně zasáhla žalobcovu pověst, neboť je v ní žalobce vykreslen jako nedůvěryhodný, ne-li přímo nebezpečný podnikatel s vazbami na čínskou rozvědku a na subjekty, které při své obchodní činnosti nepostupují podle běžně přijímaných pravidel a zásad. Stala se politickým nástrojem, je používána jako prostředek k varování občanů před nežádoucí realizací projektů na politických akcích. Žalobce se s důsledky reportáže musí vyrovnávat v běžném obchodním styku a je nucen svým partnerům objasňovat skutečný stav věci. Proto se domáhal odstranění sporné reportáže a poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě namítla, že spornou reportáží do žalobcových práv nezasáhla. Pořad „Nedej se“ je publicistickým pořadem a sporná reportáž byla reakcí na veřejnou debatu o urbanistickém rozvoji hl. m. Prahy. K obdobnému závěru dospěl též etický panel České televize. Podle žalované byla reportáž vyvážená, řada osob se v ní k projektu žalobce vyjadřovala kladně, dostatečný prostor dostal i zástupce žalobce [příjmení] [jméno] [příjmení]. Žalovaná zdůraznila, že pořad není diskusní a má určitý časový limit, zazněla v něm podstata toho, co Ing. [příjmení] řekl. Reportáž byla koncipována tak, aby zazněly názory města a poté názory oponentů. Tiskový mluvčí IPR se z časových důvodů nemohl vyjádřit na kameru, žalovaná proto citovala z jeho písemného vyjádření. I názor laické veřejnosti v reportáži zazněl, když [titul] [jméno] [příjmení] je sice odborníkem, nicméně bydlí v Praze 1 a jako občan této městské části se k projektu vyjadřoval. Prostor k vyjádření dostali i odborníci, kteří mají k projektu výhrady nebo nesdílí názory zástupců města a žalobce. Podle žalované žalobce kritické názory na projekt nesprávně vnímá jako útok na své dobré jméno. Žalovaná odmítla, že by žalobce účelově a zlovolně vykreslovala jako negativní subjekt s vazbami na čínský kapitál či čínské tajné služby, nebo že by v reportáži naznačovala neprůhledná jednání o projektu, případně jeho korupční pozadí. Uvedla, že žalobcem dříve realizovaný projekt Florentinum je s novým žalobcovým projektem možné srovnávat, přičemž žalovaná uvedla pouze pravdivou informaci, že žalobce prodal Florentinum čínské společnosti CEFC, ale rozhodně netvrdila, že čínské společnosti bude prodáno též nové centrum. Informace o žalobci v úvodu reportáže jsou podle žalované nutné pro to, aby si veřejnost o žalobci utvořila názor. Žalovaná divákovi představila žalobce jako společnost tvořenou spolužáky, kteří nejsou cizinci, jde o české a slovenské občany. Zveřejněny byly pouze pravdivé a veřejně dostupné informace. Reportáž je navíc podle žalované spíše kritikou hl. m. Prahy a jejích představitelů, pojednává o tom, co hl. m. Praha z mnoha hledisek udělalo chybně, předmětem reportáže je pak věc veřejného zájmu.

4. Soud prvního stupně skutkový stav zjištěný z nesporných tvrzení účastníků a z provedeného dokazování posoudil podle § 135 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), poukázal na postavení žalované jako média veřejné služby a z toho jí vyplývající povinnost zprostředkovávat veřejnosti informace, právo na něž je zaručeno čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu připomněl předpoklady vzniku občanskoprávních sankcí za neoprávněný zásah do pověsti právnické osoby, judikované zásady řešení střetu dvou ústavních subjektivních práv a připomněl rovněž, že vyjadřovat se k věcem veřejným a vyjadřovat o nich hodnotící soudy je dovoleno každému, když pouze v případě, že jde o kritiku, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou

nelze nalézt žádné zdůvodnění, je třeba považovat ji za nepřiměřenou. Zdůraznil, že je třeba vždy hodnotit celý projev a že kritik sám nese důkaz o tom, že skutkový základ jím vyjádřených názorů je pravdivý (zde soud odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 16/98, ze dne 2. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2166/10, ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03 a ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 823/11 shrnující dosavadní judikaturu Ústavního soudu i judikaturu evropských soudů). Konečně zmínil závěr Nejvyššího soudu z rozsudku ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 3132/2014, podle něhož u difamujících skutkových tvrzení je důvodem vylučujícím neoprávněnost zásahu do dobré pověsti právnické osoby zpravidla skutečnost, že taková tvrzení jsou pravdivá. Pravdivá informace (údaj) však může zasáhnout do dobré pověsti právnické osoby také tehdy, je-li podána takovou formou a v takových souvislostech, že zkresluje skutečnosti či vyvolává dojem zkreslující skutečnosti, čímž působí difamačně.

5. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že reportáž se týká věci veřejného zájmu a dovedl, že reportáž obsahuje formálně vzato pravdivé informace o žalobci, které jsou však použity v takovém kontextu a ve spojení s několika nepravdivými či pravdu zkreslujícími informacemi o projektu, že manipulují divákem a žalobcův obraz k újmě žalobce deformují. Jde o informace o tom, že žalobce se stal na Slovensku podezřelým z účasti na korupčním skandálu Gorila, informace, že pan [jméno] [příjmení] byl vyšetřován protikorupční policií v roce 2011, informaci o tom, že původní kapitál společnosti pochází z prodeje textilního zboží dováženého z Číny. Nepravdivou je podle soudu informace o tom, že pozemků, na nichž se projekt buduje, se Praha zbavila, když ve skutečnosti tyto pozemky městu nikdy nepatřily, rovněž je nepravdivá informace o obsahu smlouvy mezi žalobcem a hlavním městem (o výsadbě, několika stromů). Pokud podle tvrzení žalované se reportáž měla věnovat problému souvisejícímu s budoucí podobou centra hlavního města a v této souvislosti chtěla žalobce jako investora projektu představit, pak ale podle soudu informace o obchodování s textilem, o kauze Gorila či o vyšetřování pana [jméno] [příjmení] jsou pouhým zlomkem toho, co lze o žalobci z veřejných zdrojů zjistit a žalovaná ze všech dostupných informací o žalobci uvedla jen ty údaje, které jsou ve vztahu k předmětu reportáže nepodstatné, neaktuální a podle soudu není žádný rozumný důvod, aby v reportáži zazněly. Neobstojí tak argumentace žalované, že chtěla žalobce představit divákům, neboť přitom neobjektivně uvedla z dostupných informací jen ty negativní, z nepřehledného množství žalobcových minulých i současných podnikatelských aktivit zmínila jen Florentinum a obchodování s textilem před 30 lety, navíc ve vzájemné souvislosti, aniž by uvedla, jak dovoz textilu z Číny před 30 lety souvisel s prodejem Florentina čínské společnosti CEFC. Za takové situace však není pochopitelný řetězec informací v reportáži začínající slovy o tom, že akvizice CEFC v Česku se odehrávají v úzké skupině vlastníků, kteří mají zřetelné politické vazby. Vstup redaktora s tímto textem přitom následuje po dlouhém vstupu sinologa varujícího před podivnou a podezřelou CEFC, a předchází dotazu, zda projekt bude také prodán, když bylo Florentinum prodáno čínské společnosti. Podle soudu tato část reportáže byla koncipována s cílem navodit dojem, že žalobce vzhledem ke svým politickým a hospodářským vazbám projekt zase prodá někomu podezřelému, s ním nějak propojenému. Soud v této souvislosti zmínil žalovanou nezpochybněné tvrzení žalobce o tom, že je spojován s řadou zajímavých stavebních realizací, v rámci nichž došlo ke zlepšení veřejných prostranství a ke kultivaci dříve zanedbaných prostor. Soud přisvědčil názoru žalobce, že výše popsáný celkový dojem o žalobci je umocněn tím, že podle vyznění reportáže s projektem souzní pouze městští úředníci, nikomu jinému se projekt nelíbí a žalovaná má svůj negativní názor odborně podložen (zde soud uvedl, že [titul] [příjmení] oproti mínění žalované skutečně nelze považovat za laika, tedy za „pouhého občana“ Prahy 1). V kontextu se zdůrazňováním korupce u žalobcových vlastníků i podle soudu prvního stupně vzniká dojem, že projekt je jakýmsi žalobcovým rozmarem, v němž ho podporuje nedostatečně fundovaný a velmi pravděpodobně zkorumpovaný magistrát.

6. Soud prvního stupně uzavřel, že ke zveřejnění popsaných informací způsobem, který žalobce difamoval, nebyl rozumný důvod, tyto informace tak nejsou oprávněným výkonem práva na svobodu projevu ve smyslu § 135 odst. 2 o. z. V řízení pak bylo prokázáno, že sporná reportáž negativně zasáhla žalobcovu pověst, jejíž existenci žalovaná v řízení nezpochybnila. Reportáž byla vysílána veřejnoprávním médiem, byla použita ve veřejné rozpravě odpůrci projektu, odkazy na ni byly veřejně šířeny prostřednictvím sociálních sítí. Zásahu i jeho intenzitě podle soudu odpovídá podle soudu zadostiučinění ve formě omluvy.

7. Pokud jde o odstraňovací nárok, jeho důvodnost však soud prvního stupně neshledal s tím, že rozsah zásahu a jeho následků není adekvátní požadavku na odstranění celé reportáže. Sám fakt, že žalobce realizuje projekt, který má své odpůrce, a ti svůj názor veřejně prezentují, žalobcově pověsti neškodí, tu podle soudu nemůže ohrozit bez dalšího ani nevyvážená reportáž, v níž, jak bylo zjištěno, zazněly z řad odborníků ve vztahu k projektu pouze kritické hlasy. Pokud by však v reportáži absentoval úvod a ta část, v níž se v souvislosti s prodejem Florentina hovoří o akvizicích CEFC v Česku, které se, odehrávají v úzké skupině vlastníků, kteří mají zřetelné politické vazby, a v té souvislosti se zmiňuje, že, samotní zakladatelé Penty získali startovní kapitál z dovozu textilních výrobků z Číny, pak by ona část reportáže, kterou žalobce rovněž kritizuje, obsahující nepravdivou informaci o žalobcově závazku, vysadit několik stromů, vyzněla ve vztahu k žalobci zcela jinak. Soud zdůraznil, že reportáž jako celek je kriticky zaměřena spíše vůči Magistrátu hl. m. Prahy, který podle názoru většiny mluvčích dostatečně dobře neošetřil svými případnými omezeními svůj vliv na kvalitu veřejného prostoru, který v souvislosti s projektem vznikne. V převážné většině vyjadřuje názory na projekt z urbanistického, sociologického a historického hlediska. Není podle soudu důvod, proč by tyto názory ve veřejné debatě nemohly zaznít, i když s nimi žalobce nesouhlasí, a přesto, že se k nim v reportáži nemohl vyjádřit. Soud tedy v části, v níž se žalobce domáhal odstranění celé reportáže, žalobu zamítl.

8. Nedůvodnou soud shledal žalobu i v rozsahu požadavku na zdržení se do budoucna, propojování žalobce s tématy, která s projektem nesouvisí, z nichž některá příkladmo (pomocí slůvka, zejména) vypíchl. Tímto způsobem formulovaný petit je jednak podle soudu na samé hranici určitosti, takto široce formulovanému požadavku navíc nelze vyhovět, neboť nelze paušálně do budoucna (s ohledem na svobodu projevu a právo kritizovat věci veřejné) bránit žalované ve zveřejňování informací o věcech veřejného zájmu, kterou výstavba projektu nepochybně je, aniž by bylo předem zřejmé, jaké údaje konkrétně, v jakých souvislostech, s jakým vysvětlením a vyzněním budou prezentovány. Takový paušální zákaz by byl nepřipustným cenzurním zásahem orgánu státu do práva na svobodu projevu zaručeného Listinou.

9. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), když dovodil, že úspěch účastníků v řízení lze považovat za vyrovnaný.

10. Rozsudek byl napaden odvoláním obou účastníků řízení. Žalobce napadl rozsudek v celém jeho rozsahu. Ve vztahu k výroku I. namítl, že souhlasí se závěrem soudu o existenci zásahu do jeho práva na ochranu pověsti a že za tento zásah náleží omluva, nesouhlasí však se zněním této omluvy a způsobem jejího zveřejnění, neboť omluva přiznaná soudem není dostatečně přiléhavá a neplní svůj základní satisfakční účel, kterým je poskytnout žalobci ochranu jeho práv a oprávněných zájmů. Podle žalobce soudem formulovaná omluva má kontroverzní efekt, neboť zdůrazňuje ty prvky, které v reportáži byly shledány jako závadné, naopak opomíjí to, co na je pronesení takových výroků skutečně škodlivé. Připomněl, že k výzvě soudu text omluvy přeformuloval, přičemž došel ke znění, které je pro žalobce uspokojivé a přitom zůstává objektivní, a to v návrhu ze dne 30. 7. 2020 v návaznosti na jednání soudu konané dne 22. 7. 2020. Požaduje proto, aby omluva byla přiznána v tomto znění a na místě, které bude způsobit účel omluvy naplnit. Pokud jde o zamítnutý odstraňovací nárok, uvedl žalobce, že reportáž je v archivu žalované nadále dostupná předem neurčenému okruhu diváků a zamítnutím

návrtu na její odstranění soud žalované poskytl prostor ke vzniku dalšího opakování zásahu se vznikem další újmy, odlišné od újmy vzniklé jednorázovým odvysíláním reportáže. I přes poskytnutou omluvu tak bude žalobce i nadále poškozen a každé jednotlivé nové zhlédnutí pak představuje další (nový) zásah, za který by se žalovaná musela znovu omlouvat. Příhodnějším řešením je podle žalobce odstranění příčiny zásahu než odstraňování jeho následků. Pokud jde o zdržovací nárok, má žalobce za to, že splnil veškeré zákonem i soudní judikaturou požadované náležitosti ohledně určitosti a vykonatelnosti petitu, když je zcela zřejmé, jakých konkrétních kroků se po žalované domáhá zdržet. Podle žalobce neexistuje žádný důvod pro to, aby žalovaná projekt žalobce spojovala s tématy, která s ním nijak nesouvisí a jejichž jediným cílem a účelem je žalobce a jeho projekt poškodit, jak bylo ostatně v řízení prokázáno. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl (ve výroku I. ve znění omluvy navržené žalobcem v podání ze dne 30. 7. 2020), popř. aby ho zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

11. Žalovaná napadla rozsudek v rozsahu vyhovujícího výroku I. a souvisejícího výroku IV. o nákladech řízení. Namítla, že není pravdou, že by uváděla o žalobci pouze negativní informace a nesdílí názor soudu o tom, že informace obsažené v reportáži nemají žádnou informační hodnotu. Informace o tom, že společnost založili v roce 1994 bývalí spolužáci moskevského Státního institutu mezinárodních vztahů [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] a že společnost vykázala čistý zisk 251 miliónů, nejsou negativními informacemi, a pokud je tak žalobce a soud vnímají, je to jejich nesprávný subjektivní názor. Navíc jde o informace, které o sobě sám žalobce uvádí na svých webových stránkách. Dále uvedla, že ač zásadu objektivitu a vyváženosti u publicistických pořadů nelze vykládat jako příkaz poskytovat pouze bezbarvé, opatrnické a hyperkorektní názory (přičemž žalovaná v pořadu poskytla prostor jak zastáncům, tak kritikům žalobcova projektu zástavby pozemků kolem Masarykova nádraží), dovodil soud, že při zběžném sledování reportáže divákovi leccos unikne, čehož si má být dle soudu žalovaná dobře vědoma, a proto dospěl k závěru, že část reportáže byla koncipována s cílem navodit dojem, že žalobce vzhledem ke svým politickým a hospodářským vazbám projekt opět prodá někomu podezřelému, s ním nějak propojenému. S tím žalovaná nesouhlasí a poukázala na to, že předmětný pořad na základě stížnosti žalobce posuzoval Etický panel a nebylo shledáno žádné pochybení. Žalobce je developer a principem podnikání developera je prodej postavených budov zájemci, který mu nabídne nejvyšší cenu. S ohledem na tuto skutečnost informace o tom, že žalobce prodal jím vybudované administrativní centrum Florentinum čínské společnosti CEFC, je ve vztahu k danému tématu pořadu adekvátní. Žalovaná v pořadu netvrdila, že i další žalobcem budované administrativní centrum bude prodáno čínské společnosti, ale redaktorka se pouze zeptala zástupce žalobce [příjmení] [příjmení], zda žalobce počítá s tím, že budovy prodá dál a zástupce žalobce na to odpověděl, že je to princip podnikání developera. Žalovaná má za to, že do pověsti žalobce nezasáhla a nárok na zadostiučinění ve formě omluvy není důvodný. Ohledně omluvy poukázala na její původně žalobcem požadované znění s tím, že při jednání soudu dne 22. 7. 2020 s pomocí soudu žalobce formuloval nové znění omluvy. Protože ani nové znění omluvy neodpovídá tomu, co bylo žalovanou zveřejněno, změnil soud prvního stupně text omluvy a rozhodl o nároku na omluvu ve znění, jak uvedeno ve výroku I. rozsudku. Podle žalované je ale ukládána povinnost omluvit se nikoli za konkrétní nepravdivá nebo difamující tvrzení, ale za to, jaký dojem může pořad. Vzhledem k tomu, že „dojem“ je výsledkem vnímání, pozorování, hodnotícího uvažování, rozmyšlení, zdání, předpokládá žalovaná, že se zřejmě má jednat o dojem, který pořad vyvolá pouze u některých diváků. Žalovaná vnímá žalobu jako snahu žalobce o cenzuru a má za to, že soud při posuzování střetu základních práv neprovedl test proporcionality. Uvedla, že si zakládá na otevřenosti, nestrannosti a nezávislosti. Poukázala na příslušná ustanovení Kodexu České televize a zdůraznila, že divákům poskytuje informace důležité pro jejich všestrannou orientaci a svobodné utváření názorů, což předmětný pořad, který reaguje na dlouhotrvající zásadní veřejnou debatu o urbanistickém rozvoji hlavního města země a týká se jedné z nejexponovanějších lokalit Prahy, naplňuje. Pořad reflektuje jak podstatné výhrady

odborných kruhů (architektů, urbanistů, historiků umění, památkářů i sociálních geografů) proti projektu žalobce, tak je zároveň dán více než dostatečný prostor k vyjádření žalobci a přiměřený prostor dostali i zastánci projektu z řad politické reprezentace města. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadeném výroku I. změnil a žalobu i v tomto rozsahu zamítl, nebo aby ho v tomto rozsahu zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

12. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované uvedl, že žalovaná na mnoha místech odvolání dezinterpretuje některé závěry soudu, když vytrhává jednotlivé věty rozsudku z kontextu. Zdůraznil, že pokud tvůrci sami prezentovali reportáž jako publicistický pořad, který přináší nestranný a objektivní pohled na projekt Business District, je jen těžko pochopitelné, proč je hned v úvodu pojednáváno o tématech, které mají s projektem jen pramálo společného. Namísto očekávaného představení projektu z hlediska jeho vlivu na umístění do zastavěné oblasti, jeho dopravní obslužnosti, vlivu na kvalitu bydlení a pohodu bydlení a logicky očekávané diskuze na téma vizuální stránky projektu a jeho vhodnosti z pohledu estetiky, příp. i představení žalobce coby podnikatele v oblasti developerské činnosti a jeho přínosu v oblasti revitalizace brownfieldů v různých částech hlavního města Prahy (když z jeho doposud realizovaných projektů není žádný vnímán negativně, ať už odbornou či laickou veřejností), autoři považovali za důležité věnovat se otázce toho, kde studovali společníci žalobce, z jaké podnikatelské činnosti pochází kapitál žalobce a zda byl některý ze zástupců žalobce podezřelý z trestné činnosti. Nelze opomenout, že v reportáži zazněly i zcela nepravdivé informace, a to o obsahu smlouvy s hlavním městem Praha a o tom, že se měla Praha zbavit pozemků, které však ve skutečnosti nevlastnila. Informace obsažené v reportáži nemají podle žalobce žádnou informační hodnotu a manipulují s divákem natolik, že mu neumožňují vytvořit si svůj vlastní názor. Za zcela absurdní vyvrcholení reportáže žalobce považuje účelové poskytnutí širokého časového prostoru sinologovi, který diváky seznamuje s podezřením na údajné vazby společnosti CEFC na čínskou vojenskou rozvědku, na prezidenta a čínský stát, přičemž je zdůrazněno, že právě této společnosti žalobce odprodal jeden z dřívějších developerských projektů (Florentinum). Uvedena však již není informace o tom, že společnost CEFC administrativní centrum Florentinum získala nabídnutím nejvyšší ceny ve veřejném výběrovém mezinárodním řízení, o kterém velmi pečlivě referovala všechna významná média. Žalovaná podle žalobce pochybila i ve způsobu uveřejnění těchto nesouvisících informací (v úvodu reportáže), v označení reportáže („Praha: město v defenzívě“), v použitých průvodních efektech dokreslujících závažnost věci a údajnou potřebu hlavního města Prahy se bránit (naléhavý a ustaraný hlas moderátorky, melancholická hudba), ve výběru osob, které v reportáži dostaly prostor k vyjádření svého kritického postoje (osoby hájící zájmy subjektů stavících se negativně proti projektu, sinolog apod.) a navíc i v tom, co neřekla, tedy ve vysvětlení, proč jednotlivé informace sděluje. Podle žalobce pak bylo v řízení prokázáno, že mu nebyl dán dostatečný prostor pro vyjádření názoru ke kritickým vyjádřením přizvaných osob, když s tímto jejich názorem nebyl vůbec konfrontován. Žalobce odmítá, že by usiloval o omezení svobody projevu, současně však připomněl, že ani svoboda projevu není bezbřehá a zejména je třeba při informování veřejnosti dodržovat zásadu objektivitu a nestrannosti. V případě veřejnoprávní televize platí tento požadavek o to více, neboť veřejnost vkládá ve veřejnoprávní televizi důvěru v její odbornost, objektivitu a nezájatost. Odvolání žalované proto nepovažuje žalobce za důvodné.

13. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobce uvedla, že pokud žalobce nesouhlasí se zněním omluvy a způsobem jejího zveřejnění, pak ale nebyl schopen omluvu formulovat tak, aby byla reakcí na konkrétní nepravdivá nebo zkreslená skutková tvrzení obsažená v pořadu, namísto toho požaduje obecnou omluvu za nespecifikovaná tvrzení. Žalovaná připomněla, že proti výroku I. rozsudku podala odvolání, neboť má za to, že nárok na omluvu není vůbec důvodný. Pokud jde o námítky žalobce ohledně odstraňovacího nároku, vnímá návrh žalobce na odstranění celého pořadu z archivu žalované za cenzuru s tím, že se žalobce domáhá odstranění pořadu nikoliv z důvodu nepravdivých tvrzení, ale protože pořad obsahuje i kritické názory k projektu Central

Business District. Ve vztahu k námitkám ohledně zamítnutého zdržovacího nároku má žalovaná shodně se soudem prvního stupně za to, že v případě vyhovění tomuto požadavku žalobce by došlo k zásahu do svobody projevu. Připomněla, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že reportáž formálně vzato obsahuje pravdivé informace o žalobci, které jsou však použity v takovém kontextu a ve spojení s několika nepravdivými či pravdu zkreslujícími informacemi o projektu, že manipulují divákem a žalobcův obraz deformují, přičemž za informace, které nejsou pravdivé, soud označuje informace o obsahu smlouvy mezi žalobcem a hlavním městem (o výsadbě „několika stromů“) a o tom, že pozemků, na nichž se projekt buduje, se Praha zbavila. Ostatní informace, které žalobci v pořadu vadí, tj. informace o žalobci, o tom, že se žalobce stal na Slovensku podezřelý z účasti na korupčním skandálu Gorila, že pan [jméno] [příjmení] byl vyšetřován protikorupční policií (opakovaně a v různých kauzách, jak doložila žalovaná), že původní kapitál společnosti pochází z prodeje textilního zboží dováženého z Číny, že žalobce prodal jím realizovaný objekt Florentinum čínské společnosti CEFC, jsou pravdivé. Odvolání žalobce proto žalovaná nepovažuje za důvodné.

14. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. napadený rozsudek a poté, co pro zopakoval dokazování ohledně obsahu sporné reportáže čtením jejího přepisu, dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné, byť z jiných, než jí uváděných důvodů, odvolání žalobce odvolací soud shledal důvodným je částečně.

15. Podle odvolacího soudu měl soud prvního stupně k dispozici dostatek skutkových zjištění, z těchto i odvolací soud vycházel a pro stručnost na tato zjištění, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, odkazuje. Již nyní lze uvést, že soud prvního stupně z těchto zjištění vyvodil i správný právní závěr o tom, že žalovaná vytýkaným jednáním do pověsti žalobce neoprávněně zasáhla. Obecně lze ve vztahu k předmětu sporu připomenout (jak ostatně učinil již soud prvního stupně), že obsah pojmu pověst právnické osoby nedoznal změn oproti dříve (v § 19b zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník) užívanému pojmu dobrá pověst právnické osoby. Nadále tedy platí, že pověst právnické osoby má povahu osobního práva a v souladu s obecně uznávanou presumpcí poctivosti jednání subjektů práva se předpokládá, že právnická osoba má (dobrou) pověst do té doby, dokud není proveden úspěšně důkaz opaku. Protože takový důkaz opaku v řízení proveden nebyl, lze uzavřít, že žalobce pověst má. Dále bylo tedy třeba posoudit, zda konkrétním vytýkaným jednáním žalovaná neoprávněně do pověsti žalobce zasáhla, jinými slovy, zda její jednání bylo objektivně způsobilé snížit vážnost žalobce. Při posuzování, zda jednání žalované bylo objektivně způsobilé snížit vážnost žalobce, je třeba vzít v úvahu, že úroveň vážnosti je „měřena“ pohledem veřejnosti na konkrétní osobu, o jejíž vážnost se jedná. Je třeba připomenout, že právo na svobodu a šíření informací patří mezi základní práva (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a zaručují právo každého vyjadřovat své názory a činit hodnotící soudy. Obecně pak platí, že má-li být svoboda projevu kritizující osoby omezena rozhodnutím soudu, musí být prokázáno, že kritika nebyla vyřčena v dobré víře nebo nešlo o „fair“ kritiku. Presumpcí dovolené kritiky je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů, jejichž pravdivost musí naopak prokazovat sám kritik – obdobně viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/05. Pro posouzení zásahu do práva na dobrou pověst právnické osoby je tak nutné rozlišovat, zda posuzovaný výrok má povahu skutkového tvrzení či hodnotícího úsudku. Skutkové tvrzení se opírá o fakt, o objektivně existující realitu, která je zjistitelná pomocí dokazování; pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. V zásadě platí, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud není podána tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporovala právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor svého autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda je forma jeho veřejné prezentace přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tedy zda primárním cílem kritiky není

hanobení a zneuctění dané osoby (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007). Jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 32 Odo 1159/2004, samotné uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se dobré pověsti právnické osoby, zakládá zpravidla neoprávněný zásah do této dobré pověsti, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat takovýto zásah, ten je dán pouze tehdy, jestliže přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze. Pokud jde o žalovanou, ta je při své činnosti povinna respektovat zákonné požadavky na tvorbu pořadu (viz § 2 odst. 2 zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi, § 31 odst. 2, 3 zák. č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů), aplikováno na projednávanou věc musí dbát, aby reportáž byla koncipována objektivně a vyváženě. Je třeba připomenout, že nepřesnost či neúplnost reportáže nemusí vždy vést k porušení povinnosti provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace a že pokud se vyskytnou ve vysílaném pořadu nepřesnosti či neúplné informace, je nezbytné posoudit, zda tyto nedostatky jsou v rámci celého kontextu toku a charakteru poskytovaných informací a také smyslu pořadu způsobilé ovlivnit objektivitu a vyváženost pořadu a v jaké míře (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. 9 Ca 109/2009). Nadále rovněž platí východiska, na nichž je založeno posuzování střetu práva na ochranu pověsti právnické osoby s jinými právy, nejčastěji s právem na svobodu projevu a právem na informace, garantovanými čl. 17 Listiny základních práv a svobod, podle nichž právo a svoboda jsou obsahově omezeny právy jiných, ať již tato práva plynou jako ústavně zaručená z ústavního pořádku či z jiných zábran daných zákonem chránících celospolečenské zájmy či hodnoty. Je třeba dbát na to, aby s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu nebyla jednomu z těchto práv bezdůvodně dána přednost před právem druhým (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010, ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2997/2013, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97).

16. Při aplikaci těchto zásad je podle odvolacího soudu správný závěr soudu prvního stupně o tom, že vytýkané jednání žalované je projevem neoprávněného zásahu do pověsti žalobce. Shodně se soudem prvního stupně má odvolací soud za to, že v reportáži, jejímž předmětem je kritika developerského projektu žalobce, „Central Business District“ v centru hl. m. Prahy, byly zcela nepatřičně uvedeny informace, které sice nejsou nepravdivé, ale s projektem žalobce ani vzdáleně nesouvisí. Jedná se o informace v úvodu reportáže, kdy je divákům sdělováno, že žalobce byl na Slovensku podezřelý z účasti na korupčním skandálu Gorila a že pan [jméno] [příjmení] byl v České republice vyšetřován protikorupční policií, dále o informace v závěru reportáže, v níž je divákům předkládána informace, že žalobce centrum Florentina prodal v roce 2016 čínské společnosti CEFC, prostřednictvím osloveného sinologa je divákům předestřeno, co je zač společnost CEFC, předestřeny politické vazby, v nichž se podle autorů reportáže mají odehrávat akvizice společnosti CEFC v České republice, divákům je poskytnuta informace o tom, že zakladatelé žalobce počáteční kapitál získali dovozem textilních výrobků z Číny, na základě dotazu představiteli žalobce Ing. [příjmení], zda žalobce počítá i s prodejem budov nového projektu, jeho (podle odvolacího soudu nijak nepřekvapivé) odpovědi, že v tom spočívá princip podnikání developera, a vyjádření RNDr. [příjmení], sociální geografky, pak je vytvářen dojem, že i budovy nového projektu žalobce hodlá prodat někomu, kdo tím jen zhodnotí své prostředky, aniž by měl s Prahou či Českou republikou vůbec cokoli společného. Tyto informace jsou podle odvolacího soudu pro diváka k učinění závěru o vhodnosti projektu žalobce zcela irrelevantní, nadto je důvodná námitka žalobce (i soudem prvního stupně zdůrazněný aspekt), že žalovaná ze všech dostupných informací o žalobci v reportáži uveřejnila jen ty, které mají negativní potenciál, aniž by (jak by se i logicky nabízelo z hlediska objektivnosti reportáže) poukázala na jiné (úspěšné) projekty žalobce. Pokud účelem reportáže měla být kritika žalobcova projektu, jak tvrdí žalovaná, pak ale uvedením pouze účelově vybraných zavádějících informací o žalobci a jeho minulosti, úvahami o jeho možných politických vazbách a možném dalším osudu kritizovaného

projektu se žalovaná od tvrzeného účelu reportáže odklonila (jak uvedl soud prvního stupně, pro uveřejnění těchto informací nebyl rozumný důvod) a v tomto rozsahu tedy nelze spornou reportáž považovat za objektivně koncipovanou.

17. Pokud jde o posouzení důvodnosti žalobcem uplatněných nároků, z § 135 odst. 2 o. z. vyplývá, že právnická osoba dotčená neoprávněným zásahem do své pověsti se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Podle § 2894 odst. 2 o. z. platí, že nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. Zákon v § 135 odst. 2 o. z. odčinění nemajetkové újmy výslovně nestanoví. Podle § 2956 o. z. sice platí, že při újmě způsobené na přirozených právech člověka je škůdce povinen nahradit škodu i nemajetkovou újmu, nicméně ačkoliv je dobrá pověst jedním z osobních práv, která jsou právnickým osobám přiznávána, nelze ustanovení § 2956 o. z. analogicky vztáhnout i na újmu způsobenou právnické osobě zásahem právě do její pověsti, neboť jak Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. 23 Cdo 327/2021, dovodil, „ze samotné skutečnosti, že fyzickým osobám je podle § 2956 a násl. o. z. zákonem přiznáno právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do jejich přirozených práv (chráněných absolutním osobnostním právem podle ustanovení první části občanského zákoníku), není důvod dovozovat, že by zákonodárcem zároveň bylo (resp. muselo být) přiznáno právo na náhradu nemajetkové újmy rovněž osobám právnickým v souvislosti se zásahem do jejich (oproti absolutnímu osobnostnímu právu fyzických osob povahově odlišného) práva na ochranu pověsti“. Dle názoru Nejvyššího soudu v citovaném rozsudku vyjádřeného nemá podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 právnická osoba právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené (samotným) neoprávněným zásahem do své pověsti podle § 135 odst. 2 o. z. Aniž by tak bylo třeba zabývat se námitkami obou účastníků stran rozhodnutí soudu prvního stupně o nároku na uveřejnění omluvy, je třeba uzavřít, že žalobcem požadovanému nároku na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy nelze vyhovět. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.

18. a rozdíl od soudu prvního stupně ale shledal odvolací soud částečně důvodným žalobcem uplatněný nárok na odstranění závadného stavu. Soud prvního stupně správně dovodil, že zde nejsou důvody pro odstranění celé reportáže z archivu žalované na webových stránkách [webová adresa], jeho názor, že odstraněním úvodu a dále té části reportáže, v níž se v souvislosti s prodejem Florentina hovoří o akvizicích CEFC v Česku, které se, odehrávají v úzké skupině vlastníků, kteří mají zřetelné politické vazby“, a v té souvislosti se zmiňuje, že, samotní zakladatelé Penty získali startovní kapitál z dovozu textilních výrobků z Číny“, by jinak vyzněla další část reportáže (rovněž žalobce napadená), obsahující nepravdivou informaci o žalobcově závazku, vysadit několik stromů“, však odvolací soud nesdílí. Podle odvolacího soudu jsou sice informace o tom, že, pozemků, na nichž se projekt buduje, se Praha zbavila“ a o obsahu smlouvy mezi žalobcem a hl. m. Praha (o výsadbě, několika stromů“) nepravdivé, zásah do pověsti žalobce však v tomto případě (z hlediska jeho postavení jako tvůrce předmětného projektu) nepřesáhl přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze, když navíc jde o zjevnou novinářskou zkratku. Proto odvolací soud výrok II. rozsudku soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalovaná je povinna odstranit ze svých internetových stránek [webová adresa] z reportáže s názvem, „Praha: město v defenzivě“, odvysílané dne 5. 11. 2017 v pořadu Nedej se na programu ČT2, část reportáže počínaje slovy redaktora, „Společnost, která za loňský rok vykázala...“ a konče slovy redaktora, „...vyšetřován protikorupční policií.“ a dále část reportáže počínaje slovy redaktora, „Administrativní centrum Florentinum...“ a konče slovy Ing. [jméno] [příjmení], „Nějakou nekomplikovanou čistou architekturou.“, když má za to, že odstranění označených částí reportáže nemá zásadní význam pro zachování obsahu reportáže z pohledu její kritiky projektu žalobce, jinak ve zbytku zamítavý výrok II. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

19. Konečně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil odvolací soud i výrok III., jímž soud prvního stupně zamítl žalobcem uplatněný zdržovací nárok. Shodně se soudem prvního stupně má odvolací soud za to, že nelze takto široce formulovanému omezení svobody projevu vyhovět, když nelze předjímat, že v budoucnu v souvislosti s kritikou žalobce či jeho činnosti by uvedení těchto informací nemohlo být projevem přípustné kritiky. V podrobnostech zde již postačí odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a závěry soudu prvního stupně, s nimiž se odvolací soud zcela ztotožňuje.

20. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodl znovu (v souladu s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř.) o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalovaná do pověsti žalobce neoprávněně zasáhla a žalobce byl částečně úspěšný ohledně odstraňovacího nároku a neúspěšný v rozsahu zdržovacího nároku a nároku na poskytnutí zadostiučnění (zde však procesní neúspěch žalobce je důsledkem změny dosavadní rozhodovací praxe), se odvolacímu soudu s ohledem na okolnosti věci jeví jako spravedlivé konstatovat, že míra úspěchu účastníků ve sporu byla vyrovnaná. Pak podle § 142 odst. 2 o. s. ř. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

21. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř., i zde s přihlédnutím k tomu, že míra úspěchu účastníků byla vyrovnaná.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 28. února 2022

Mgr. Jiří Čurda
předsedkyně senátu